

A kolostor legfelső egysége a kerengőudvar. Ebben az épületen belüli nyitott térben általában gyógynövényeket és virágokat gondoztak. Az udvar közepén többnyire egy kút helyezkedett el. A kerengő mellett itt is elmélkedhettek a barátok, de a kétkezi munkavégzésre is biztosított lehetőséget a növényekkel való foglalatosság.

A középkori kút nem került elő; hiányának magyarázata a sziklás altalajban keresendő, amiben lehetetlen a vizig lefűrni. Márpedig ez elengedhetetlen egy kolostor életéhez. Vélhetően volt a rendház tágabb környezetében csapadék tárolására alkalmas ciszterna, friss folyadékot azonban ez sem tudott nyújtani. Kérdés tehát, hogy milyen messzire kellett menni a középkorban tiszta vízért?

A kolostortól északkeletre, nagyjából 100 méterre a völgyben megbúvó mára romos erdészház portáján ered a legközelebbi forrás. Innen vihették fel a pálosok életéhez szükséges mennyiségű friss vizet. Ahol pedig forrás van a közelben, ott egy aprócska halastavat is kialakíthattak. A szerzetesi étrendben ugyanis a hal gyakorta szerepelt az étlapon – böjti napokon fogyasztották. A szentléleki barátok diósgyőri testvéreikkel közösen birtokolták a közelben található, nagyobb méretű és ennek okán halban gazdagabb Feltónak nevezett vízfelületet is, mely azonos lehet a mai Hámori-tó ősével.

Az udvar egy másik fontos információt is megőrzött számunkra. A falak mentén nagy mennyiségű vékony, apró szöveget találtunk. Ezek a rendház működésének idején az épületek tetőfedésére szolgáltak; velük fogatták fel a lécekre a fából készült zsindeket. A kolostor épületeinek pusztulása során az udvarra is behulltak a tető elemei. A fából készült szerkezetek idővel elporladtak, a szögek azonban megmaradtak.